

A V A R E E D

*Zachráněné
 sny*

NEMOCNICE WHITESTONE

ROMÁN

© 2023 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Nora Nimrichtrová, 2025

Cover © Jeannine Schmelzer, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6653-6 (pdf)

Zachráněné
sny

A V A R E E D

*Zachráněné
sny*

NEMOCNICE WHITESTONE

přeložila Nora Nimrichtrová

*Pro každého z vás,
kdo jste ztratili část sebe a nevíte,
jak dál – protože bolest je příliš velká,
příliš silná a každý den se marně snažíte nadechnout.
Já o vás vím.*

Milé čtenářky a milí čtenáři,

toto je čtvrtý díl série *Nemocnice Whitestone*. Myslete prosím na to, že linka příběhu se plynule prolíná všemi svazky. Proto se nedají číst na přeskáčku nebo nezávisle na sobě.

Zachráněné sny plynule navazují na konec třetího dílu, tedy na *Odvážná rozhodnutí*.

Tak jako v předešlých svazcích najdete i zde vzadu slovníček s nejdůležitějšími lékařskými pojmy.

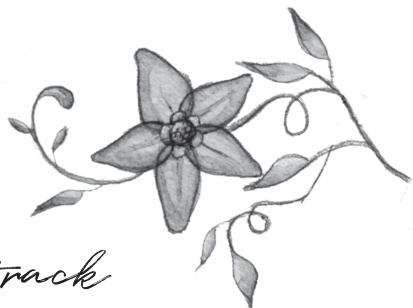
Fakta z medicíny jsem v knize použila podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a konzultovala je s odborníky. Pokud se přece jen někde vloudila chyba, potěší mě, když se spojíte s nakladatelstvím, aby ji mohli opravit.

Toto je moje první queer kniha a já jsem moc šťastná, že jsem mohla příběh Jane a Abby vyprávět. Doufám, že vám ty dvě přirostou k srdci, nadchnou vás a dojmou.

Malá prosba: Doslov a poděkování si přečtete opravdu až na konec.

Vítejte zpět v Nemocnici Whitestone!

Vaše Ava

Soundtrack

Something In The Orange (Piano Version) – Summer Rios

Bigger Than The Whole Sky – Taylor Swift

Iris (Cover) – Grace Davies

Beautiful Things – Benson Boone

High, High, High – Camylio

Want You More – Moncrieff

Leave A Light On (Acoustic) – Tom Walker *Ghost (Acoustic Cover)* – Beth

Dancing In The Sky – Liv Harland

Lay Me Down – Sam Smith

Missing Pieces – Bella Lambert

More To This – Marc Scibilia

Confidant – Blakey

Bruises – Lewis Capaldi

Darkest Hour – Charlotte Oc

Who We Love – Sam Smith

Feat. Ed Sheeran

Thank You (Acoustic) – Gestört Aber Geil,

Anna Grey

We'll Be Fine (Acoustic) – Luz

Run To You – Lea Michele

What About Us (Cover) – Davina Michelle

1. kapitola

Jane

Umřít nemůžu, protože jsem už dávno mrtvá.

To je první, co mi prolétne hlavou poté, co se mnou někdo prudce smýkne a na krku ucítím chladnou čepel; vnímám jen nůž, zpocenou ruku na paži a zběsilé bušení svého srdce.

Do nosu mě udeří zápach alkoholu a potu a doléhá ke mně směs zvuků, ze kterých se v mé mysli zrodí zmatená árie. Přichází další a další lidé, tlačí se na chodbě nebo se zastavují na místě, odkud se rozebíhají chodby na celou gynekologii. Vidím, jak se jejich rty formují do němého O, jak se jim oči rozšiřují hrůzou a ve tvářích se jim zračí šok, vztek nebo údiv. Tísni se v houfech jako supi kolem dokonávajícího zvířete.

A to zvíře jsem já.

Protože oni nemůžou dělat nic.

Ani se dívat.

Ani odvrátit pohled.

Ani mi pomoci.

Ne, nemůžou nic – jen čekat.

Čekat, až to skončí...

„Chci za svou ženou!“ řve mi do ucha ten násilník a tiskne mě k sobě. Já sebou – navzdory ostré čepeli na krku – bezděky trhnu. Čekám, až mě zachvátí panika a strach mi pronikne až do morku kostí. Ale ani jedno z toho nepřichází, nejsou tu. I když rychle oddechuju, srdce mi zběsile buší a začínám se potit, svět kolem zůstává jasný a v duši mám klid.

„Chci ke svému dítěti!“ Hlas útočníka se na konci zlomí. Uklouzne mu zoufalé záupnění a sevře mě tak pevně, že na chvíli ztratí rovnováhu.

Vrávorám s ním vzad. Je to jako tanec mezi střepy. Jeden dva kroky, pak se zase vzpamatuje. Přesto tiše zasupím, neboť on sebou dál zmitá ze strany na stranu. Ačkoliv ho nevidím, cítím každíčký jeho pohyb.

Vnímám jeho strach a vztek. Jeho zoufalství. Nezvladatelnou úzkost, která mu brání přijmout realitu.

Znám to.

Ten pocit je jako jed, který mě sice dosud nezabil, ale stále mi koluje v žilách. Postupně mě pohlcuje, prostupuje a podlamuje mi kolena. Nutí mě hledět do bezedné propasti. Dělá ze mě člověka, kterého nepoznávám. S každým dnem víc a víc.

„Kde je moje rodina, do prdele! Kde je?“ Jeho výkřik mě vytrhne z přemítání. Strnu hrůzou, naskočí mi husí kůže a cítím, jak se mi ruce pokrývají chladným potem.

„Kdo... kdo jste?“ vypravím ze sebe nakonec a upoutám jeho pozornost. „Kdo je vaše žena?“

„Lili,“ odpoví. „Musím za ní.“

To jméno je mi povědomé. Zní to jako...

„Liliana Scottová,“ zamumlám zamyšleně a postřehnu, jak vydechne úlevou, že ji znám.

„Ano. Liliana. Někde tu je. S naším dítětem. Chci zjistit kde. Musím vědět, jestli jsou oba v pořádku.“

Ten někdo za mými zády, onen ozbrojený opilec, určitě není nikdo jiný než Andrew Scott. Může mu být kolem dvaceti a je to Lilianin manžel, právě porušující veškerá pravidla. Jsem si jistá, že to je rodina, o které mi vyprávěla Maisie – mladá žena a muž alkoholik. Také doktorka Abby Clarková mě při nástupu sem do toho případu zasvětila a ukázala mi chorobopis, protože Liliana ležela se začínajícími kontrakcemi na oddělení. Vzápětí ji převezli na porodní sál a nastal poplach. Museli Lilianu operovat, protože dítě bylo v ohrožení a mělo slabé srdeční ozvy. Navíc se

při každém stahu tlačilo proti bedrům. Nakonec mělo tak otek-
lou hlavu, že nebyla šance, aby prošlo porodními cestami. Takže
následoval císařský řez. Provedla ho Abby, já jsem se mezitím
věnovala v ambulanci objednané pacientce. Zajímaly ji přednosti
a nevýhody tělíska a pak jsme se domluvily na termínu zavedení.
Když odešla a Lilianu krátce nato přivezli ze sálu, halas na chod-
bě zesílil. Šla jsem se tam podívat – a takhle to dopadlo.

Nejpalčivější otázka však byla, jak její muž, který ji nejen týral,
ale bylo mu zakázáno se k ní přiblížit, o všem ví.

„Odkud víte o porodu?“ naléhám a jeho sevření zesílí, takže
instinktivně víc zakloním hlavu. Na chvíli jsem přestala vnímat
něž a svou zoufalou situaci, ale čepel na mém napjatém krku mi
to znovu důrazně připomněla.

„Cože?“ V jeho hlase zaznívá panika, zmateně sebou trhá.
V zádech cítím jeho neklid. A jakkoliv jasnou mám mysl a necítím
strach, mé tělo reaguje po svém a přenáší na sebe jeho ner-
vozitu. Je těžké klidně stát, ale přinutím se k tomu.

Protože Andrew asi nerozuměl mé otázce, zkusím to znovu.

„To jste šel náhodou kolem?“

„Ne... ne... oni volali. Sdělili mi, že má moje žena kontrakce.“

Sakra. V duchu zakleju a na chvíli zavřu oči. Někdo to po-
dělal. Nepřemýšlel. Přehlédl poznámku v chorobopisu. Byla to
chyba. Jedna z těch, které se stát mohou, ale nesmějí.

Co mám dělat? Radši držet jazyk za zuby? Prostě vyčkávat?

Zatraceně, neměla bych brečet a třást se hrůzou?

„Radši odsud zmizte,“ slyším se místo toho říkat. Klidným,
jasným hlasem, zatímco se na mě upírají všechny oči. Mám pocit,
jako by to byly velké a oslňující reflektory. „Měl byste zastrčit něž,
odejít a nechat svou ženu na pokoji.“

„Cože mám udělat?“ Slyším jeho supění. „A moje dítě snad
taky? Moje vlastní dítě?“

„Ano,“ vypravím ze sebe.

„Děláš si ze mě srandu?“ zasyčí a tlak na krku zesílí.

Umřít nemůžu, protože jsem už dávno mrtvá.

Se zakloněnou hlavou mám omezený rozhled, ale náhle v davu rozeznám povědomé tváře. Maisie. Grant. Stojí jen o pár metrů dál, ale jsou tam a můžou jen bezmocně přihlížet. Masie se chystá udělat krok vpřed, ale Grant ji zadrží. Naštěstí. Je to nebezpečné.

„Když o tom tak přemýšlím,“ začnu a přitom ztěžka oddechuju, „nemáte moc možností.“

„Drž hubu, co o tom můžeš vědět? Je to moje žena. Moje dítě. A já je chci teď vidět.“

„Ne.“

„Zavři zobák, ty děvko!“ Přeskakuje mu hlas, duní mi v uších.

Místnost oněmí zatajeným dechem přihlížejících. Oddechováním. Tichými i hlasitými vyděšenými výkřiky. A pak najednou ucítím lehký tah na krku. Jemnou bolest, jako když se člověk řízne o papír.

Dvěma věcmi jsem si jistá: ta čepel je ostrá – a po krku se mi řine krev. Hned vzápětí se mi zřejmě vpije do límce haleny. Není jí moc. Nemyslím, že by ta rána byla nějak hluboká nebo rozsáhlá. Zatím. Ale jeho výhrůžka je jednoznačná. Přesto nemůžu jinak. Když už na mně nezáleží, aspoň můžu pomoci Lilianě a jejímu miminku.

„Vy už jste svou ženu ztratil. I dítě. A sice ve chvíli, co jste je začal mlátit – ji a to nenarozené v břiše. Přišel jste o ně, když jste začal pít a vymklo se vám to z rukou. Nejlíp uděláte, pokud odsud zmizíte.“ Mluvím hlasitě. Sebevědomě. Rázně. Přesně taková bych i ráda byla.

Slyším jeho vzlyky. Skoro fyzicky cítím v každém jeho nádechu hluboké zoufalství.

„Řekl jsem, abys držela zobák!“ Zní to, jako by se mnou nejraději zacloumal.

Vzápětí mnou prudce smýkne ke straně, když na něj místo mě promluví kdosi neznámý.

„Má pravdu, Andrewe. Policie už je na cestě. Svou ženu nevidíte a dítě taky ne.“ Abby stojí jen pár kroků ode mě a tváří se vážně. Vyrovnaně a duchapřítomně.

„Já ji zabiju!“ vyštěkne Andrew a já vím, že tím myslí mě.
Mě.

Mě.

Mě.

Jsem na tohle připravená? Chci to? Smím to chtít?

Může mi to být jedno, a zároveň ne? Co mám a musím teď cítit, dělat a na co myslet?

Na co proboha?

Abby putuje pohledem od něj ke mně. Setká se s mýma očima, vnoří se do nich a já neuhnou. Čelím jejímu zraku.

Nejsme kamarádky. Jen kolegyně. V podstatě je moje nadřazená. Ale v duchu jí křičím do tváře: *Běda, jestli povolíš. Běda, jestli ho za ní necháš jít. Já za to nestojím.*

A z nějakého důvodu věřím, že ona v duchu slyší každické moje slovo. Možná je to tím, jak sklopí zrak a sevře úzké rty.

„Andrew, tady nevyhrajete.“ Abby na mě dál spočívá očima. „V žádném případě vás k ní nepustím. Za Lilianu a dítě zodpovídám já a jsou pod mou ochranou. Ať už uděláte, nebo se pokusíte o cokoli, za chvíli dorazí policie a vás zatknou. Tuhle budovu opustíte v železákách. Jestli jako vrah, nebo ne, to záleží na vás.“

Na předloktí mi naskočí husí kůže. Když dozní Abbyiny věty, jako by Whitestone na vteřinu zadrželo dech.

Andrewův výkřik mi pronikne do morku kostí. Mám sucho v puse a začíná mi tuhnout zátylek. Teď už se může stát cokoli a já nevím, jestli jsem na to připravená, ale je mi to jedno. Jedno...

„Tys mi nerozuměla? Zabiju ji! Uříznu jí ten zatracený krk. A pak tobě. Zapíchnu každého, kdo mi bude bránit v cestě k mému dítěti.“ Roztřesou se mi nohy. Přitom se nebojím. Není ve mně ani stopa strachu...

„Proč nemáte pistoli?“ slyším se říct. „Proč zrovna nůž?“

„To je přece úplně fuk!“ Odfrkne a zesílí sevření mého hrudníku.

„S tím nožem mě můžete zranit nebo zabít, jasně, ale jste pak pro policii snadný cíl. Se zbraní byste způsobil mnohem víc

škody. Prostřílel si cestu ven.“ Polknu, i když je to nepříjemné. „Ne. Vy nechcete nikoho zabít. Jen toužíte po své rodině.“ Hlas mi slábne s každým slovem. Jako v transu zvednu ruku a podsunu ji pod Andrewovu paži, mezi nás, přímo pod jeho zápěstí, a pak pořád dál. Jako v mlze vidím, jak Abby pootevře pusku a vystřelí ruku dopředu. Zdá se, že tuší, co mám v plánu.

„Do prdele! Co to děláš?“ Andrew zpanikaří, protože já náhle přitlačím – a on se nebrání. Protože se tím nepočítal. Neboť je na konci sil.

Rukou sklouznu k noži. Odstrčím ho, zakloním se co nejvíc dozadu... Mám teď dlaň mezi krkem a zbraní.

Odsunuju ji pryč.

Ale on se pak vzpamatuje z překvapení a zaútočí. Ne tak prudce jako předtím, váhavěji.

Vyvalí se krev, kape mi na oblečení, teče po zápěstí a mezi prsty. Ale nevzdám se. Ani jemu, ani bolesti, kterou vnímám jen vzdáleně. Rukou pevně obemknu nůž.

„Pusť to! Do prdele. Ty chceš fakt chycpnout, nebo co?“

Mohla bych říct „ano“. Mohla bych říct „ne“. Obojí by byla lež. A obojí by byla pravda.

„Nemůžu umřít, protože jsem už dávno mrtvá,“ zašeptám a příliš pozdě si uvědomím, že jsem tahle slova tentokrát nepronesla jen v duchu.

Andrewovo sevření povolí. Možná proto, že mě slyšel. Možná mi navzdory svým slovům nechce ublížit. Možná, možná, možná...

Držím nůž a tlačím ho ke straně. Nejdál, jak můžu. Teď už mu dokážu pohlédnout do očí. Do jeho vytřeštěných očí s příliš velkými panenkami.

A jako by Andrew konečně pochopil, co se právě děje, vzpamatoval se a zjistil, že začínám nad situací získávat kontrolu, znovu mě sevře. Ještě nemilosrdněji než předtím.

Prudce mi vytrhne nůž.

Sykot.

Šramocení.

Tak to aspoň zní v mé hlavě.

Supění.

Výkřiky.

Tak to zní doopravdy.

Překotně.

Bolestně.

Doznívá v ozvěnách.

Když se mi čepel zanoří do kůže...

Řízne mě šikmo do dlaně pravé ruky, která se plní krví, a já nedokážu potlačit zasténání a pak výkřik bolesti. Zaskučím, protože to bolí víc, než jsem čekala.

A co teď? Co teď? Teď tu stojím. Tak jiná než dřív a vlastně pořád stejná.

Dlaň mě pálí a já pohlédnu Andrewovi do očí, zatímco on mi teď zaručeně přitiskne krvavě rudou špičku nože ke krční tepně. Oblíče se mu stáhl do odporného šklebu. Všude je najednou cítit puch krve, potu a alkoholu. Zahaluje mě. Potlačuju zvracení a pokouším se nemyslet na tu ruku. Nemám co ztratit ani získat. Tak proč bych měla teď přestat a vzdát to?

„Já vím, co prožíváte,“ zamumlám tak, aby mě slyšel jen on. „Vím, jaké to je, když člověk nemůže tam ani zpátky.“

Slyším za sebou sílící šum hlasů a přibližující se kroky. Andrew se rychle rozhlíží zleva doprava, skenuje pohledem okolí. Divoce, nejistě, vztekle.

Je tady policie.

„Vím, jaké je ztratit něco, na čem vám hodně záleží.“ Pohlédne zpátky na mě, sraští obočí a vidím, jak ztěžka polkne. Přitom už jsem duchem jinde. Kdesi daleko. Na jiném místě. V jiném okamžiku.

Do očí mi vstoupí slzy.

„Někdy člověku nezbývá než jen přihlížet. Někdy mezi prsty proteče všechno, co by člověk rád držel,“ šeptám skoro přidušeně a na pár vteřin zavřu oči. Dýchám. Nebráním se slzám. „Nezáleží

na tom, zda je to vaše vina. Jestli by se to dalo změnit, nebo ne. Je příliš pozdě. Občas se s tím prostě musí žít.“

Vidím na něm, že by nejraději křičel a vztekal se. Možná by mě nejraději zase obvinil, že nevím, o čem mluvím. Ale mé slzy mají vlastní řeč a on jí rozumí. Nejsem ve stejné situaci jako on – ale ve výsledku to vyjde nastejno.

Pro nás oba není cesty zpět.

Oba jsme ztratili něco důležitého.

Oba se musíme naučit to přijmout.

A to bolí.

To.

Tak.

Bolí.

Nekonečně hluboko v duši.

Několikrát zamrkám, odkašlu si a ještě jednou mu jasně sdělím, že neustoupíme.

„Lilianu a vaše dítě neuvidíte. Nepustí vás za nimi. Možná nikdy a určitě ne dnes. Nejlépe uděláte, když to budete respektovat. Buďte vděčný a těšte se z pomyšlení, že jsou oba šťastní. Nechte je prosím, aby *byli* šťastní.“

Jedno vím jistě: Můj soucit si nezaslouží. A nejméně ze všeho si jeho žena a dítě zasloužily trápení, které jim připravil.

Přesto ho mám. Soucit.

Protože ten muž je obět vlastního pekla.

2. kapitola

Abby

Každý rok doufáme, že svátky a poslední okamžiky starého roku budou klidné. Sváteční.

A pokaždé jde všechno do kopru.

Přitom až doteď všechno běželo hladce. Porod malé Anny-Rose sice pro Lilianu nebyl procházkou růžovým sadem, ale obě jsou zdravé a je o ně postaráno. Proto jsem byla po odchodu ze sálu přesvědčená, že se s doktorkou Jane Millerovou hned začneme věnovat další pacientce. Ani jsme nebyly v časovém stresu, ale to je očividně minulost. Protože místo abych nyní byla v ordinaci, stojím na chodbě u porodních sálů – pár kroků od Andrewa Scotta. Lilianin násilnický manžel právě ohrožuje Jane obłudně velkým nožem. Nedávnou absolventku medicíny, která dnes konečně nastoupila na gynekologii. Bez výmluv. Prohazování služeb. Nebyl tu žádný problém.

Až doteď.

„Pane, ustupte dozadu a položte zbraň na podlahu. Pěkně pomalu. Pak dejte ruce nad hlavu, abychom je viděli!“ Hřmotný, a přesto klidný hlas policisty se rozléhá chodbou a odráží od stěn. Přehlušuje hučení krve v mých uších a zmatené myšlenky.

Zírám na ten výjev, jako bych tím mohla něco změnit. Jako bych mohla Jane z téhle nebezpečné situace osvobodit a Andrewa předat policii. Ale nemůžu. Nedokážu tu pomoci. Ne Jane.

Stojí před Andrewem, jako by neměla co ztratit. Se vztyčenou bradou.

Krev se jí řine z ruky a po prstech, na bílé haleně září jako neónový nápis. Na její haleně, kůži a světlé podlaze.

Jane se zdá pevná jako skála. Jako by ji nic nemohlo srazit na kolena.

Nezachytila jsem moc z toho, co mu říkala. Co říkat musela, protože pohybovala rty. Jemu se však náhle změnil výraz. Přesto jsem vycítila, že se Jane nevzdává, a pohled, který na mě v té chvíli vrhla, mě nabádal, abych to laskavě taky nedělala. Což určitě splním.

Andrew se k Lilianě a dítěti nedostane.

Sakra, nechápu, co tu vůbec dělá. Jak se o porodu dozvěděl. To je jedna z věcí, které se později musí vyjasnit.

„Rychle! Ruce vzhůru! Tak, abych je viděl!“ Jeden z policistů přitvrdí. Míří na Andrewa zbraní stejně jako ostatní. Na něj a taky na Jane, kterou Andrew drží před sebou jako štít. Jane na něj zírá a vypadá duchem nepřítomně. Jinde. Stojí tam zády k policistům, profilem ke mně a já pro ni sakra nemůžu nic udělat, ačkoliv bych se k ní nejradši vrhla a vyrvala mu ji. V mé představě je to úplná hračka: Prostě vyběhnu k ní a stáhnou ji s sebou. Pryč z nebezpečného území. Ale je to pitomý nápad, to by se určitě nepovedlo. Nejspíš bych nebyla dost rychlá a zkřížila tím plány policii. Nehledě na to, že ten hajzl pořád ještě tiskne nůž k Janině krční tepně.

V Andrewově pohledu sílí panika, třesou se mu ruce a poskakuje mu ohryzek, jak několikrát ztěžka polkne. Na okamžik ruku s nožem povolí, pak zbraň zvedne a trochu otočí. Čepel už není k hrdlu přitisknutá špičkou, ale celou svou délkou. Jane zkriví obličej a já zatím se zaklením sevru ruce v pěst a přitisknu je ke stehnům.

Grant stojí vzadu za částí policejního kordónu, drží Maisie za ruku a stahuje ji zpátky. Asi už se několikrát chtěla vyřítit a pomocť kamarádce.

Policisté mezitím Andrewa obklíčili a soudě podle jeho výrazu a gest si toho už všiml. Otázkou zůstává, jak zareaguje. Jak

moc je opilý? Jak jasně dokáže uvažovat? Jak hodně chce za svým dítětem? Do jaké míry ignoruje následky?

„Jsem přesvědčená, že nechcete nikomu ublížit,“ zkouší to jedna policistka. „Tak odložte zbraň, pusťte tu lékařku a společně najdeme nějaké řešení.“

Andrew se zarazí, pohlédne na ni – a zachechtá se. Vysmívá se jí. Do háje.

„Najdeme nějaké řešení,“ slyším ho říct. Mluví víc pro sebe než k ostatním. Pak se zašklebí, jako by se bolest a čirý vztek smísily v jed, který zničí úplně všechno. Jeho a celou jeho duši. „Jaké řešení?“ zařve a prsty křečovitěji sevře Janinu halenu. „Můžu vidět své dítě? Svou ženu?“ vyštěkne. „Pustíte mě za nimi?“ Hlas se mu náhle zlomí. Ovládne ho zoufalství, stud a smutek.

Má pravdu. Řešení neexistuje. Zatknou ho v každém případě. Je jen otázka, na jak dlouho ho zavřou.

„Zbývá vám jen jediná možnost,“ začne Jane klidně a vysune bradu. „Buď zemřít, nebo zůstat žít. Protože si myslím, že nikdo nebude váhat vás zastřelit, pokud nezhodíte nůž a naopak mě zraníte – nebo něco horšího. Ale jestli zbraň odložíte, přežijete. Což znamená, že budete mít šanci uvidět svou dceru. Jednou.“ Jane mu nenabízí východisko. Ne, dává mu víc: naději. Víc, než si zaslouží, protože ublížil své ženě a nenarozenému dítěti...

A možná mu to právě došlo. Proniklo to oparem šílenství opilosti a vzteku.

Možná kdesi ve skrytu duše chápe, co je skutečná láska.

Andrew svěsí ramena, uklouzne mu zoufalé záupnění a roztřeše se mu spodní ret, zatímco na něj dál míří policejní pistole a pohledy všech přítomných, kteří tu bezmocně postávají. Jeho zběsilé oddychování jako vítr rozfoukává Janinu krátkou ofinu, takže se jí pramínky vlasů rozlétnou ke stranám – a Andrew už jí ke krku netiskne nůž.

Místnost naplní šepot a pak všichni zatají dech. Muž Jane prudce pustí a odstrčí ji.

Pak otevře dlaň – nůž padne k zemi. V té vteřině Jane zasupí a vytřeští oči a vzlykající Andrew udeří koleno o podlahu.

Policie okamžitě zasahuje.

„Lehněte si!“

„Na zem!“

„Ruce nad hlavu!“

„Jste zatčen!“

Zajistí ho. Policie Andrewa spoutá, vysvětlí mu jeho práva, zatímco tam Jane dál stojí, jako by byla nepřemožitelná. Stojí tam a zírá do zdi. Po tváři se jí koulí slza, jako by si přála, aby se to nestalo. Je to jen pocit, možná si to namlouvám, ale nemůžu se té myšlenky zbavit.

A ve chvíli, kdy se ozve hlasité cvaknutí železek, jako bych hromadné úlevné vydechnutí jen neslyšela, ale doslova cítila. Jejich a taky své.

Proberu se z ochromení, dojde mi, že teď už Jane neuvážejím pohybem neohrozím, a vmžiku jsem u ní. Natáhnu ruku a zastrčím jí pramínky krátkých hnědých vlasů za ucho, abych si mohla lépe prohlédnout její krk. Když se prsty dotknu brady, neznatelně strne. Jako by se probudila. Její modrozelené oči se setkají s mými a já ztěžka polknu. Je trochu menší než já, drobnější, a nikdy mi nebyla tak blízká jako právě teď. Ona mně a já jí.

Na předloktí mi naskočí jemná husí kůže, když čelím jejímu pohledu. Ze kterého nedokážu vyčíst, jestli jsou v něm celé světy – nebo jen nekonečné prázdno.

Jane jsem už několikrát potkala na chodbě, párkrát v kavárně nebo na urgentu, jednou či dvakrát jsem s ní krátce sloužila a vždycky byla hodně odtazitá. Klidná. Nenápadná. Přátelská, to ano, ale přitom rezervovaná. A poprvé přemýšlím, jestli je to jen do sebe pohroužená bytost. Zda to ticho znamená, že je svět kolem příliš hlasitý.

Téměř podlehnu nutkání ji vzít do náruče, zabrání tomu pouze Maisie s Grantem, kteří se k nám proderou chaosem a náš pohled s Jane přetrhnou.

Tiše si odkašlu, prohlížím Janin krk, ke kterému se doted' tiskla čepel, a zjišťuju, že kromě jednoho povrchového říznutí, které už přestalo krváčet a během pár dní se samo zhojí, jsou tam jen jedna nebo dvě červené podlitiny.

„Božíčku, Jane!“ řekne Maisie a už nedokáže potlačovat nutkání přítelkyni obejmout. Ladně jí ovine ruce kolem pasu a přitiskne tak pevně, až Jane krátce zavravorá a překvapeně vyjekne. Ale jejich objetí není dlouhé, protože Maisie vzápětí vyděšeně ucukne, jako by se spálila. „Tvoje ruka. Jsi zraněná! Neublížíla jsem ti?“ Ukazuje na krev, která tu a tam skápně na podlahu, a když Jane zamítavě zavrtí hlavou, obvykle veselá Maisie si dá pěsti v bok a hněvivě zajiskří očima. A já bezmocně přihlížím. „Zbláznila ses? Ty prostě chytíš nůž? A já na to musím bezmocně koukat? Víš, jaký jsem měla strach? Chceš, abych dostala infarkt?“

Jejímu kázání se usmívá nejen Grant, ale i Jane, což mě překvapí. Nevzpomínám si, že bych ji někdy viděla se smát, ani v náznaku. Možná si to schovává jen pro ty, co jsou pro ni důležití, co já vím.

Zatímco mi hlavou víří neodbytné myšlenky, uchopím Janinu ruku a opatrně ji zvednu, abych si prohlédla ránu na dlaní. Čistý řez. Ale sakra dlouhý. Nedokážu odhadnout, jak hluboký, příliš to krvácí.

„Měli bychom ruku vyčistit a pak uvidíme, co dál. Takhle se to nedá zašít,“ řeknu suše a zabráním tak Maisie v dalším kázání. Vzápětí k nám přistoupí jeden policista a osloví mě.

„Vy jste zdejší lékařka?“

„Doktorka Abby Clarková, mám službu na oddělení. Předpokládám, že budete potřebovat podat vysvětlení?“

Přikývne a pak bleskne pohledem k Jane, která okamžitě sklopí oči.

Dál držím její zraněnou ruku.

„Připravím všechny podklady. Ozve se vám primář, co nejdřív dodáme svědecké výpovědi. Nebo je třeba jít s vámi na stanici?“

„Ne, to je v pořádku. Vyhotovíme teď jen předběžnou zprávu.“ Znovu krátce kývne, pak se otočí k Jane. „Můžete mi jen ve stručnosti popsat, jak k tomu došlo?“

Jane mu pevným hlasem popíše průběh události.

„V pořádku. Děkuji. Nechte se prosím ošetřit. Předpokládám, že jste tu v nejlepších rukách,“ řekne a usměje se na Maisie, Granta i mě a Jane. Pak následuje kolegy, kteří právě odvedli Andrewa.

„Maisie, Grante, měli byste se vrátit na oddělení. Napište, pokud možno, dnes nebo zítra svoji výpověď, všechno, co jste viděli a víte. Pak to můžete předat rovnou Ianovi, dám mu vědět.“

Maisie váhá. Neujde mi, že ji Grant vzal za ruku. To mě přiměje k úsměvu. Ti dva se vážně hledali.

„Mrzí mě to, za to můžu já,“ vyhrkne náhle Maisie a vypadá, jako by měla každým okamžikem propuknout v pláč. Grant vzdychne a chlácholivě ji obejmě, zatímco Jane se tváří stejně zmateně jako já. Svraštím čelo a vyčkávám.

„To nebyla tvoje vina, Zizi,“ řekne Grant, ale zdá se, že ji nepřesvědčil.

„Proč by taky měla být?“ naléhám já.

„To já jsem Grantovi přála klidnou službu,“ mumlá vážně. „Nevěděla jsem, že se takové věci neříkají. Že se pak může stát něco špatného. Když jsem to řekla, rozezněl se alarm.“

Stěží potlačuju úsměv. Maisie je roztomilá. I když jsou lidi v takových případech často trochu pověřiví, to, co se stalo, s tímhle nesouvisí. Katastrofy v nemocnici nenastávají jen proto, že někdo přeje klidnou nebo příjemnou službu. „Není to tvoje vina. Ale radši si možná v nejbližší době takové výroky odpustíme.“ Škádlivě na ni mrknu.

„To jsi jí moc nepomohla, Abby,“ zabručí Grant a já zahlédnu Maisiin zdráhavý úsměv. Neměla by si nic vyčítat. Všechno bude zase v pořádku.

„Ti dva mají pravdu. Nemůžeš za to. Jasný?“ uklidňuje ji Jane.

„Fajn.“ Maisie přikývne. „Uvidíme se doma. Zvládneš to?“

„Jo. V pohodě.“

Vidím na Maisie, jak svádí vnitřní boj. Má o svoji kamarádku strach. Sama to chápu, ještě teď nás obchází hrůza. Určitě i Jane, i když to nedává najevo.

„Postarám se o ni,“ řeknu, aby věděla, že Jane nebude sama. „Po ošetření ji pošlu domů, aby si odpočala.“

„Díky, Abby.“ Maisie se na mě usměje a pak se rozloučí, Grant také. Opustí gynekologii a já znovu upřu pozornost na svou zraněnou asistentku.

Ještě pořád ji držím za ruku.

Netuším, jestli si to uvědomuje. Vím jen, že po tom, co jsem právě viděla, nebo myslela, že vidím, si už nejsem jistá tím, kdo je Jane Millerová – nebo kým se za každou cenu být snaží.

3. kapitola

Jane

Je po všem.

Stále dýchám.

Všechno je při starém.

Abby stojí přímo přede mnou, dívá se na mě a já na chvílku zatajím dech, protože mám pocit, že dokáže vidět, co se ve mně odehrává. Mé myšlenky a pocity. Uhnu proto pohledem, olíznu si rty a zakašlu. Urputně se snažím utěsnit trhliny ve svých hradbách a srovnat si to v hlavě. Přitom cítím její ruku na své a ráda bych se odtáhla, ale neudělám to. Neudělám to, protože...

„Pojď se mnou,“ řekne Abby jemně. „Prohlédnu tu ránu a ošetřím tě.“

„V pohodě, půjdu prostě dolů na urgent a udělám to sama. Zvládnou to. Nechci tě zdržovat, máš určitě práce nad hlavu.“ Můj hlas je cizí, dutý, skoro jako by nebyl můj. Možná jsem v šoku. Nebylo by divu, ne?

Když vzhlednu, vidím, jak Abby našpulí rty a povytáhne jedno obočí. Rázně mě popadne a strká směrem k ošetřovně. Beze slova potlačí můj protest v zárodku.

V mém nitru se skrývá spousta důvodů, proč nepracovat na gynekologii. Desítky. Žádný z nich ale nesouvisel se strachem z přepadení, a přesto se přesně tohle stalo. Udál se ten nejméně pravděpodobný scénář, dostihl mě jako noční můra. Jako zlé znamení. Na tyhle věci nevěřím, i když bych někdy chtěla. Bylo by fajn spoléhat se, že nakonec všechno dobře dopadne. Že existuje

nějaký plán. Nějaký Bůh. Bylo by jednodušší žít svůj život, kdybych věděla, že má nějaký smysl. A jsem si jistá, že veškeré ty zlé věci, všechno, co mě dnem i nocí pronásleduje, by bylo o polovinu lehčí.

„Posad se.“ Abby ukáže na židli u stolu, který stojí v rohu ošetřovny.

Místnost je velká a vzdušná, nevoní dezinfekcí, ale heřmánkem a stěny tu nepokrývá ani kýčovitá tapeta, ani zarámované obrazy slavných malířů, ale kresby dětí. Asi těch, co je Abby zná od malička nebo léčila jejich maminky. Všechno doplňuje malý pestrý stolek u stěny se dvěma židlemi, papíry, tužkami a bednou hraček. A já přemýšlím, jaké by bylo pozorovat u malování a hraní vlastní dítě...

„Jane?“

Prudce otočím hlavu k Abby, která mě vytrhla z mých myšlenek. Je připravená a pozorně si mě prohlíží. Důkladněji, než mi je milé. Abby se na mě dívá, jako by dokázala číst v mé duši a všech tajemstvích. Nejradši bych zmizela. Utekla. Zakryla Abby oči, abych se cítila méně odhalená. Méně průhledná. Místo toho se zhluboka nadechnu.

„Já... už jdu.“

Ani jedna z nás nepromluví a já si sednu k ní na židli. Abby si mezitím umyla ruce a zapletla nový cop, aby jí dlouhé kaštanové vlasy nepadaly do očí. Navlékne si rukavice, nakloní se, uchopí mou ruku a já dobře vím, že dělá jen svou práci, a teď jsem jen pacientka, ale z nějakého důvodu nedokážu přestat zírat na její prsty. Její a moje.

Ale když můj pohled vzápětí utkví na ráně – čerstvé, rozmazané a usychající krvi –, zapomenu na to a cítím, že zranění víc a víc bolí, když mě teď už adrenalin nezaplavuje svou divokou vlnou.

Abby mi vyčistí ránu, otře všechnu krev, která se ale stále řine. Chvilí zvažuje, že mi ruku zaškrtní – asi aby mě naštvála –, a poprosí, abych sevřela ruku a ohnula prsty.

„Měla jsi štěstí, rána je dlouhá, ale ne tak hluboká, abys musela na chirurgii. Motorika je v pořádku.“ Až s jejími slovy mi doopravdy dojde, co jsem provedla. Kdyby byl řez hlubší, možná bych už nikdy nemohla operovat. Celá moje snaha by byla zbytečná, všechny ty roky sebezapření.

Zastydím se, jak na sebe nedbám.

„Mám ti vysvětlit, co bude následovat?“ zamumlá Abby a aplikuje lokální anestezii.

Pak se pustí do práce a plně se soustředí na mou dlaň. Ptá se, jen aby mě rozptýlila, protože dobře ví, že chápu, co bude následovat a jak se taková rána ošetřuje. Možná je to automatické, jakási profesionální deformace, která nás nutí klást tyhle otázky. Každopádně zavrtím hlavou.

mlčky tam sedím, upírám zrak na nohy poseté krvavými skvrnami. Slyším svůj dech, tiché zakašlání, lehký tlak na kůži, tiché klapání a šramocení, které mi připomíná, že mi šije ruku.

„Musela jsi mít strach.“ Abby se mi nedívá do očí, ale zašívá ránu – a já bezděky zkrivím obličej.

Musela jsi mít strach, znějí ve mně její slova. Ano, měla jsem, ale zkrátka ne dost velký. Ani zdaleka. Jenže to Abby nevyprávím. Ani to, proč jsem ve skutečnosti brečela. Že to nebylo úlevou, ale protože jsem si chvíli přála, aby Andrew pokračoval. Toužila jsem, aby to celé skončilo – to ve mně. Moje bolest. A já zase našla klid. Ačkoliv tahle práce dokáže zabránit mé otupělosti, smutku a starostem, aby mě celou pohltily, je to nikdy nekončící boj. Neustále padám a zase vstávám, vzdávám se a znovu zápasím, pořád se vzpínám a rvu se na kusy, až jsem zapomněla, kým jsem kdysi byla a být chtěla. Jak můžu někomu vysvětlit, že chci žít, ale už to *nedokážu*?

„Nebo jsi fakt tak... odvázná?“ táže se Abby a já jasně cítím, jak musela hledat správné slovo. Neovládnu se a odfrknu. Zní to skoro jako úsečný, nevěřící smích, takže Abby vzhledne. Zvedne jedno obočí, upřeně se na mě na pár vteřin zahledí, pak dokončí stehy a ránu uzavře.

„Já nejsem odvážná,“ odpovím tiše, protože mé ticho začíná být stále nezdvořilejší. Je přece moje nadřícená a právě mě ošetřila.

„Tak třeba unavená životem? Nebo tě napadá lepší výraz?“ Abby náhle jako by potlačovala zlost. Tomu nerozumím a ona to na mně určitě vidí, protože to vzápětí vysvětlí. „Neustoupila jsi mu. Nehnula jsi brvou. Při žádném jeho pohybu ani vyhrůžce.“

Se svraštelým čelem jí pohlédnu do tváře. „Ty bys to udělala?“

„Nedokážu odhadnout, jak bych se v takové situaci zachovala. Možná bych brečela, rozklepala se, utekla bych...“

„Ty bys ho k ní pustila?“ opakuju důrazně jedinou důležitou otázku a Abby se zamyslí.

„Ne. Ale nevím, jestli bych pak nevyměkla. Jestli bych nechtyla rukou ten zatraceně ostrý nůž, který drží psychicky labilní chlap.“ Chvěje se jí chrípí, zhluboka se nadechne. „Šlo i o *tvůj* život, Jane.“

Což mě zasáhne silněji, než bych čekala. Ne že bych to nevěděla, ale ona to vyslovila nahlas. Když něco pojmenujeme, začne to existovat.

Co bych měla odpovědět?

„Já vím,“ mumlám jen, zatímco mi Abby zavazuje ruku.

„Možná bych ho tam po nějaké době pustila, abych tě zachránila,“ dozná tak tiše, že to málem přeslechnu. Abby očividně necítí zodpovědnost jen za Lilianu, ale i za mě. Je mi líto, že se dostala do téhle situace. Že jsem sevřela ten nůž.

Abby mlčí, ale já na sobě pořád cítím její pohled. Pátravý, zvědavý. A vytrvale to ignoruju a dívám se kamkoliv jinam než na ni, dokud není hotová a ob vaz nesedí. Pak mi vyčistí a vydezinfikuje i ránu na krku. Přitom se letmo dotkne mé brady a citlivého místa na krční tepně a já neznatelně strnu, protože na to nejsem zvyklá. Už ne. Abby je u mě blízko jako nikdy předtím a nemluví. Tím je celá ta chvíle nějak důvěrnější. Výjimečnější.

Párkrát polknu, cítím její dech na kůži, a čím víc se snažím nevnímat její blízkost a doteky, tím je to těžší. Zranění naštěstí není vážné a Abby je rychle hotová.

Vstane, všechno dá zase na své místo a já zůstanu sedět. Nevím, co mám nebo můžu říkat. Abby uklízí, otočená ke mně zády, ale když s tím skončí, navzdory mému očekávání se neobráť zpět, nýbrž stane s rukama v bok.

„Trápí tě něco?“ slyším otázku pronesenou do ticha a mám pocit, jako by se moje hradba kolem srdce semkla ještě pevněji a nezlomněji.

Kolem mého tajemství.

Moje nevole vzrůstá, koušu se do rtu a cupuju lem haleny. Abbyina otázka mě skutečně zneklidnila mnohem víc než nůž na krku...

„Nějaké trápení má každý, ne?“ Hlas mám příliš klidný a slabý a nejsem si jistá, jestli to způsobila moje odpověď nebo tón mého hlasu, ale Abby se prudce otočí a odfrkne. Pootevře pusku, nadechne se – ale spolkně svoje rozhořčení, ať už bylo jakékoliv. Nasadí neproniknutelný výraz, má klidný postoj, je profesionální a odtaziť. Ale navzdory té změně cítím, že v hluboko v ní vře zlost, což mi potvrdí červen, která jí stoupá po krku, a z nějakého důvodu mě zaplaví zlý pocit.

Zamíří ke stolu, posadí se na černou kancelářskou židli, která už hodně pamatuje, a něco natuká do počítače. Zarachotí tiskárna, Abby sáhne po lístku a podá mi ho, aniž by se na mě podívala.

„Na bolest, třikrát denně, nejlépe po jídle. Vyzvedni si to dole. Stehy vytáhneme zhruba za deset dní, podle toho, jak se zranění bude hojit. Pozitří na kontrolu, do té doby máš volno. Přijď sem prosím v deset.“

„A potom?“

Abby pouze povytáhne obočí a konečně se na mě zase podívá. „Co tím myslíš?“

„Pozitří můžu zase do práce, že?“ Snažím se zastřít rostoucí paniku.

„S tímhle zraněním? Až do vyndání stehů bys měla odpočívat a ruku šetřit.“

„Já nechci a nepotřebuju žádnou dovolenou. Chci pracovat.“